

4. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України: підруч. / За заг. ред. проф. В.Л. Федоренка. – 3-вид., перероб. і доопр.; передмов. проф. В.В. Коваленка. – К.: КНТ; Видавництво Ліра-К, 2011. – С. 404-412.

Бурлаченко К. І.,
студент КМ-2А курсу ННІЗДН НАВС

В'ЇЗД ТА ВИЇЗД З УКРАЇНИ ІНОЗЕМЦІВ ТА ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА

Умовою використання позитивного потенціалу міжнародної міграції та мінімізації її негативних наслідків є розробка та впровадження належної міграційної політики. Її основні принципи та цілі необхідно визначити законодавчо шляхом затвердження Концепції державно міграційної політики України. Щоб стати дороговказом для влади та суспільства, цей документ повинен відповідати стратегічним цілям розвитку держави, базуватися на глибокому розумінні міграційної ситуації, забезпечувати комплексність заходів щодо регулювання міграцій та їхню наукову обґрунтованість, користуватися підтримкою та розумінням громадськості.

Проблематика інституційно-законодавчого забезпечення міграційної політики існує з моменту зародження української державності і до сьогодні. Найдискусійнішими питаннями наразі є концептуально-правові розробки Державної концепції міграційної політики по відношенню до країн ЄС і Росії для вирішення проблемних питань, які виникають при в'їзді чи виїзді з України іноземців та осіб без громадянства.

Політика у сфері міграції повинна формуватися в рамках довгострокової стратегії розвитку країни, мати комплексний, різнорівневий характер, забезпечуватися скоординованою діяльністю різних відомств, базуватися на науково обґрунтованих підходах, мати розуміння та підтримку в суспільстві.

Аналіз міграційної ситуації у світі та в Україні, а також прогнозних оцінок соціально-економічного та демографічного розвитку країни дає змогу визначити стратегічну мету міграційної політики як збереження власного населення та його поповнення ззовні на основі певних етнічних, професійно-кваліфікаційних, вікових та інших критеріїв.

Таким чином, у країні існують значні прогалини в законодавчому регулюванні міграційних відносин. Проте без чіткого визначення пріоритетних напрямів міграційної політики України (чи потрібні країні іммігранти) міграційне законодавство розвиватиметься фрагментарно, без загальної концептуальної лінії. Необхідна розробка Концепції міграційної політики або Міграційного кодексу України (кодифікованого нормативно-правового акту).

Тенденції міграційних процесів і пов'язані з ними проблеми соціально-економічного розвитку вимагають удосконалення української міграційної політики на основі відповідного законодавчого та інституційного забезпечення. Також потребує вдосконалення та поліпшення умов та порядку в'їзду та території України, виїзду за її межі, свободи пересування територією України іноземців та осіб без громадянства.

Потребують подальших досліджень проблеми розробки комплексу заходів міграційної політики та їх законодавчого регулювання. Заходи міграційної політики мають урахувати роботу з емігрантами, реемігрантами та іммігрантами для забезпечення всебічних можливостей збереження та накопичення людського потенціалу України. Міграційна політика має бути вбудована в загальну стратегію економічного розвитку України та втілювати ефективний механізм перерозподілу людського потенціалу з урахуванням світових соціально-економічних та міграційних тенденцій.

Аналіз законодавства країни щодо правового статусу іноземців дає підстави стверджувати, що в демократичній державі іноземці та особи без громадянства беруть участь у всіх аспектах життєдіяльності суспільства країни перебування: соціальних, економічних і політичних, за окремими винятками, передбаченими в законі. Зусилля країни спрямовуються на забезпечення рівних можливостей, підвищення освітнього та професійного рівня, спрощення доступу до соціальних послуг, залучення негромадян до участі в громадських справах, у тому числі до прийняття рішень на місцевому рівні тощо. У міжнародному і внутрішньому праві сучасних держав цей принцип отримав назву національного режиму, який виражає найбільш повне зближення правосуб'єктності власних громадян, іноземців та осіб без громадянства.

Гриньова М. І.,
студентка КМ-2А курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ КАДРОВИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

Робота з кадрами є однією з важливих і об'єктивно необхідних функцій будь-якої соціальної системи, у тому числі і ОВС. Тому дуже гострою проблемою є формування професійного, висококваліфікованого особового складу ОВС. Головним завданням спрямованим на підвищення кваліфікації працівників МВС України є якісна кадрова політика, про що зазначено у програмі зміцнення кадрового потенціалу МВС на 2012-2016 роки, затвердженій наказом МВС України від 12.07.2012 №618 [2].

Окремі важливі сторони кадрового забезпечення державного управління, включаючи державну службу, через його надзвичайне велике значення вже стали предметом розгляду багатьох дослідників, а саме: В. Б. Авф'янова, Г. В. Атаманчука, М. І. Ануфрієва, Ю. П. Битяка, Ф. Г. Бурчака, Є. В. Додіна, Р. А. Калюжного, Я. Ю. Кондратьєва, Л. В. Коваль, Н. Р. Нижник, Петкова В. П., В. Ф. Сіренка, М. М. Тищенко, В. В. Цветкова, В. М. Шаповала, Ю. С. Шемшученка, та інших вчених-юристів та фахівців у галузі управління.

У зв'язку з розглядом проблеми кадрової функції виникає питання про те, хто повинен проводити в життя кадрову політику, реалізовувати кадрову функцію. Тут відповідь тільки одна: той, хто безпосередньо відповідає за кінцеві результати роботи органу, тобто його керівник.